

Dualismus karteziánský

Descartes svou koncepcí dvou konečných substancí (vedle jediné nekonečné) pohnul poněkud retardovaným (a retardujícím) tradičním myšlením „ontologickým“, ale je otázkou, zda šťastně; nepochybné je ovšem to, že silně a také úspěšně, pokud hodnotíme jeho účinnost. Základní chyba, která jeho koncepci těžce zatížila, není ovšem jeho vynálezem, nýbrž je takříkajíc „dědičná“: je jí samo pojetí substance jako něčeho pevného, co zůstává zachováno beze změny jako základ, na němž teprve mohou probíhat nějaké změny.

(Písek, 110608-2.)